

Bibliaóra – 2021.június 15.

Előfohász: „Áldott legyen Isten, mert [...] szeretetét nem vonta meg tőlem (Zsolt 66,20).” Ámen.

Ének: 1. zsoltár: „Aki nem jár a hitlenek tanácsán...”

Előima

Élő Urunk, Téged keresünk teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes értelemmel. Kegyelmet átjár mindent, és békességet megújítja azt, ami elveszett. Megvalljuk Urunk, hogy meztelenek vagyunk és egyedül Te vagy képes rá, hogy felöltöztess bennünket. Add, hogy Általad megtisztuljunk Igéd mélységében. Vedd el tőlünk, ami gyötör bennünket és add meg nekünk azt, ami még hiányzik belőlünk. Urunk a Te kezéd adja meg nekünk mindazt, ami az élethez kell. Kinyújtott kezünkkel elfogadjuk a közösségben tapasztalt áldásokat, hogy aztán továbbadhassuk másoknak. Az életünk elfogadás és odaadás, minden a Te kezédben van. Legyünk mi is most a tenyereden, hogy erősödjünk és boldoguljunk Általad és Veled. Jöjj közénk, és áld meg együttlétünket vigasztaló Szentlelked erejével és éltető Igéd tisztaságával. Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Bírák könyve 21. rész

„Az izráeli férfiak így esküdtek meg még Micpában: Senki se adja közülünk benjáminhoz feleségül a leányát! Majd ismét elment a nép Bételbe, és ott ültek estig az Isten színe előtt, fennhangon sírva és zokogva, és azt mondták: Ó, Uram, Izráel Istene! Miért is történt ez Izráelben? Miért hiányzik ma egy törzs Izráelből? Másnap korán fölkelt a nép, oltárt építettek ott, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutattak be. Akkor ezt mondták Izráel fiai: Van-e valaki, aki nem jött el Izráel törzsei közül az Úrhoz a gyülekezetbe? Mert az az erős eskü hangzott el, hogy aki nem jön el az Úrhoz Micpába, halállal lakoljon. Izráel fiai ugyanis megszánták testvérüket, Benjámint, és azt mondták: Kiváगतott ma egy törzs Izráelből! Honnan szerezzünk feleséget a megmaradtaknak? Hiszen mi megesküdtünk az Úrra, hogy nem adjuk hozzájuk leányainkat feleségül. Ezért kérdezték: Van-e valaki Izráel törzsei közül, aki nem jött el az Úrhoz Micpába? És kiderült, hogy Jábés-Gileádból nem jött el senki a gyülekezet táborába. Mert amikor összeszámolták a népet, kiderült, hogy senki sem volt ott Jábés-Gileád lakosai közül. Akkor odaküldött a közösség tizenkétezer harcost, és megparancsolták nekik: Menjete, hányjátok kardélre Jábés-Gileád lakosait, még az asszonyokat és gyermekeket is! Ezt tegyétek: Irtsatok ki minden férfit és minden olyan nőt, aki férfival hált! Találtak azonban Jábés-Gileád lakosai között négyszáz hajadon leányt, akiknek még nem volt férfival dolguk, nem háltak senkivel. Ezeket elvitték a sílói táborba, amely Kánaán földjén volt.

Akkor követeket küldött az egész közösség, hogy beszéljenek a benjáminiakkal, akik a Rimmón-sziclán voltak, és ajánljanak békét nekik. Benjámin azonnal vissza is tért, és átadták nekik azokat, akiket életben hagytak a jábés-gileádi nők közül. De így sem jutott nekik elég. A nép bánkódott Benjámin miatt, mivel az Úr ilyen rést ütött Izráel törzsein. Akkor ezt mondták a közösség vénei: Honnan szerezzünk feleséget a megmaradtaknak? Hiszen elpusztultak a benjámini asszonyok. Ezt mondták ugyanis: A birtok a megmenekült benjáminiaké, mert nem szabad eltörölni egyetlen izráeli törzset sem. De mi nem adhatjuk hozzájuk leányainkat feleségül, mert ilyen esküt tettek Izráel fiai: Átkozott az, aki feleséget ad Benjáminnak!

Akkor ezt mondták: Évenként ünnepet tartanak az Úrnak Sílóban, amely Bételtől északra fekszik, napkeletre attól az országúttól, amely Lebónától délre, Bételből Sikembe vezet. Ezt parancsolták tehát a benjáminiaknak: Menjetek el, és álljatok lesbe a szőlőkben! És ha látjátok, hogy jönnek a sílói leányok, körtáncot járva, akkor jöjjetek elő a szőlőkbe, és ragadjon el feleségül egyet mindenki magának a sílói leányok közül, azután menjetek el Benjámin földjére! Ha pedig eljönnek apáik vagy a testvéreik, hogy pereljenek velünk, akkor ezt mondjuk majd nekik: Könyörüljetek rajtuk, hiszen nem tudtunk mindenkinek háborúban feleséget szerezni. Ti pedig nem magatoktól adtatok nekik őket, ezért nem terhel vétek benneteket. A benjáminiak így is cselekedtek: ahányan csak voltak, feleséget szereztek maguknak a táncolók közül, elrabolva őket. Azután elmentek, hazatértek örökségükbe, felépítették városaikat, és letelepedtek bennük. Izráel fiai pedig ezek után szétszlottak, mindenki a maga törzséhez és nemzetségéhez. Elment tehát onnan mindenki a maga örökségébe. Abban az időben nem volt király Izráelben: mindenki azt csinálta, amit jónak látott."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Istentől függetlenül is sok mindenről tud az ember. Isten ügyében munkálkodva azonban szembe találja magát a bűnnel. Az ember a bűnt Istentől függetlenül nem tudja legyőzni. A Mekk Eleki dilemma jutott erről az eszembe, a gyermekmesék kontár hőse mindig arról elmélkedett, hogy ő bár jót akart, mindig balul ütött ki. Erről tanít itt nagyon feltűnően a Bírák könyve.

Izráel rendet rak. Takarít. Úgy érzi győzött, mégis zokog. Egy törzs kipusztult. Benjámin nincs többé. Mindenkit kiirtottak, még a nőket és a gyermekeket is, pedig ők nem tehettek a bajról. A vétkeseket nem lett volna elég megbüntetni? Pár százan pedig most bujdosnak. Még nagyobb lett a baj. Mi következik itt még Isten nélkül? Első üzenete Isten Igéjének éppen ez: „Az, hogy ki a bűnös, azt nem egy népgyűlés határozza meg.” Sok esetben a történelem során is megfogalmazták már. Olyan kategória is volt: háborús bűnös. Bűnös! Drága testvérem! Az Isten nélkül hozott döntések hova vezettek téged? Jézus a kövekkel megrakott zsidók között csak így szól: „Aki bűntelen közületek, az vessen rá

először követ." (Jn 8,7) A vádlók pedig sorra eltávoztak. Amikor az ember ítéletet tart és a másik ember hóhérja, ott nem az élet Ura munkálkodik. Szerinted az Úr jól látja a dolgokat? Szükség összegyülekezni Izráel népének az Úr nevében, összefogni és Isten ellenes döntéseket hozni? Kit követ a mi gyülekezetünk? Ki a vezetője a mi közösségünknek? Ismeri-e közösségünk az Úr akaratát? Honnan ismerjük meg a mi bűnös voltunkat?

A következő nagy felismerése ennek a népgyűlésnek a buta aggodalom. El kezdik féltetni Isten ügyét, mert hiányzik egy törzs. Jézus azonban ma is azt mondja: Ne féltsd te azt! *„Teremjetez hát megtéréshez illő gyümölcsöt, és ne gondoljátok, hogy ezt mondhatjátok magatokban: A mi atyánk Ábrahám! Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is tud fiaikat támasztani Ábrahámnak.*"

(Mt 3,8-9) Ha nem veletek farizeusok, akkor nélkületek. Ha nem veletek pozsonyi testvérek, akkor nélkületek. Végeredmény? Itt az Ószövetségi zsinat hamis törvénytelen határozatokat hoz. 600 férfira kevés 400 nő, akkor hát induljanak el, és tegyék tönkre még 200 hajadon leány életét Jábes-Gileádból. Raboljanak. Erőszakoskodjanak. Érték el saját törzsük feltámadását olyan eszközökkel, amire az Úr nemet mond. Vajon mit mond az Ige az emberrablásról? *„Ha valaki embert rabol el, akár eladta már, akár még nála van, halállal bűnhődjék.*" (II Mózes 21,16)

Drága testvérek! Milyen hűtlen az Isten népe. Sötét korszak tele sötét tanácsokkal. Ha egy gyülekezet nem tudja Isten akaratát, akkor az gyülekezet vagy népgyűlés? A többségi szavazással lehet-e Isten ügyében döntést hozni? Megszavazta a zsinat és a presbitérium, de az isteni igazság felismerése nem létszám kérdése, mert a zsinatok nem csalhatatlanok.

Végül érkezik a nagy felismerés. Valami újnak kell elkezdődnie a bírák könyvének záradéka szerint is. Jön a királyság kora. Nem volt király Izráelben. De vajon az első király, Saul, nem épp a rehabilitált benjámini törzsből származott? Kell egy király. De milyen király kell? Mindenkitől egy fejjel magasabb férfi (vö. ISám 9,2) elég a problémánk megoldására? Ki a király? Vajon ki tudja Izráel, a lelki Izráel ügyét megoldani? Az Úr, a királyok Királya és az uraknak Ura. Az Ő szent tanácsa áldás és békesség. Nyomában béke jár. Előtte dicsőség, mögötte hatalom. A menny Ura magára vette szennyes ruhánkat, és megbékéltette Istent, Atyánkat. Az Ő örök tanácsa az, hogy az életünk új mederben, Jézus mellett folyjék szentebben, mert az *„Ő királysága bő áldás, ott van a felszabadulás.*" (398. dicséret 4. verse) Minden népgyűlés, minden közösségi határozat mögött, áldásokkal teli életek és szolgálatok mögött az a Krisztus áll, Akit *„Úrrá és Krisztussá tett Isten"* (ApCsel 2,36) alázatos és szelíd volta által, mert Ő vállalta azt, amit nekem és neked kellett volna elhordozni: a bűn átkát. Ő rendezte a számlát, amiről mi csak úgy beszéltünk: *„Ki fogja ezt kifizetni?"* Ő aláírta a végrendeletünket, kilehelte lelkét, amit Pilátus megírt görög, latin és héber betűkkel: *„Ez a zsidók Királya.*" (Lk 23,38) Vajon beköszöntött-e Krisztus Király uralma a mi életünkbe? Vajon van-e Király, valódi

Király szívünk és lelkünk mélyén, vagy mindenki azt csinál, amit akar? Alávetni magunkat Krisztus uralmának a legnehezebb, de Aki megismerte Isten igazságát nem gondolkodik, hanem naponként rákérdez minden lépése előtt Jézusnál az életére: „Uram, életem Királya, mit szólsz hozzá?” Ámen.

Közének: 398. dicséret 4-5. versei: „Ő királysága, bő áldás...”

Újszövetségi alapige: Apostolok Cselekedetei 21, 1-16

„Amikor elbúcsúztunk tőlük, útnak indultunk, és egyenes irányban haladva Kószba érkeztünk; másnap Rodoszba, onnan pedig Patarába. Ott találtunk egy Föníciába induló hajót: beszálltunk és elhajóztunk. Miután Ciprust megpillantottuk, és bal kéz felől elhagytuk, Szíria felé tartottunk, és Tíruszban kötöttünk ki, mert a hajó ott tette ki a rakományát. Felkerestük a tanítványokat, és ott maradtunk hét napig: ők a Lélek indítására azt mondták Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. Amikor pedig eltöltöttük ezeket a napokat, és elindultunk, hogy utunkat folytassuk, valamennyien elkísértek bennünket feleségükkel és gyermekeikkel még a városon is túl, és a tengerparton térdre esve imádkoztunk. Ezután elbúcsúztunk egymástól, mi hajóra szálltunk, ők pedig visszatértek otthonukba. Hajóutunk végére érve Tíruszból Ptolemaisba jutottunk. Köszöntöttük a testvéreket, és ott maradtunk náluk egy napig. Másnap elindultunk, és megérkeztünk Cézáraába. Bementünk Fülöp evangélista házába, aki a hét közül való volt, és nála maradtunk. Neki volt négy hajadon leánya, akik prófétáltak. Több napon át tartózkodtunk ott, miközben lejött Júdeából egy Agabosz nevű próféta. Odajött hozzánk, levette Pál övét, megkötözte vele saját kezét és lábát, és ezt mondta: „Így szól a Szentlélek: Azt a férfit, akié ez az öv, így kötik meg Jeruzsálemben a zsidók, és pogányok kezébe adják.” Amikor ezt meghallottuk, a helybeliekkel együtt arra kértük Pált, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. De Pál így felelt: „Miért sírtok, és miért keserítitek meg a szívemet? Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.” Amikor pedig nem hagyta magát meggyőzni, megnyugodtunk és azt mondtuk: „Legyen meg az Úr akarata!” E napok után felkészültünk, és felmentünk Jeruzsálembe. Velünk jött néhány cézáreai tanítvány is, akik elvezettek egy régi tanítványhoz, a ciprusi Mnázónhoz, hogy az ő vendégei legyünk.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Semmit sem ír le Lukács annyira alaposan, mint Pál útját Jeruzsálembe és Rómába. A könyv célja, hogy a világot meglátogató nagy üdvösség szigetről szigetre és városról városra eljusson. Eközben, ahogy halad a cél felé, a Szentlélek Úr Isten bizonyoságot tesz Pál apostol nehéz és áldozatkész szolgálatáról. Maga ez az út is formálta a vele lévő tanítványokat, de főleg Pált, aki a mennyei

kijelentések által még jobban megbizonyosodott arról, hogy mi az Úr akarata. A fokozódó nehézségek nem visszatartják, vagy fékezik a cselekvésben, hanem megerősítik Pált. Az Úr így készíti őt a bizonyágtevés idejére és a tudatlanság idejét elveszi.

Első lépés a felismerésekben a tíruszi kísértés volt. A hét napig tartó tíruszi lét alatt a sok ellentmondás előbukkan. Látszik, hogy a hívők súlyosan félreértik a Lélek kijelentését. Intik Pált, hogy messziről kerülje el Jeruzsálemet. Pál apostol azonban Isten tervével egybehangzóan akar cselekedni: „És most, íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, és hogy *mi ér ott engem, nem tudom.*” (ApCsel 20,22) Ez a hét nap az intések ellenére a felkészülés időszaka Pál apostol számára. Forró harc folyik mindenkiben, de a tíruszi tanítványok tévednek, mert a Pálra váró szenvedések és ütköztetések nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy még sokan megismerjék az Úr útját. A Lélek általi vezetéshez teljes átadott élet szükséges, mert ha ez nincs, végzetes kisiklások történhetnek. A tengerparton való imádkozás a helyi családokkal bizonyítéka annak, hogy a tíruszi keresztyének megértették Pál útját és a szenvedés értelmét az ő életében. Nem Jeruzsálem, nem Róma a cél, hanem Isten tervének a bevégzése. Pál nem görcsösen ragaszkodik valamihez, amitől nem tudja elvonatkoztatni életét és szolgálatát, hanem kényszerített állapotban szolgálja az Urat. Amit tud, és amit nem tud, az előtte áll, mind rá vár. Ez az ő keresztye, amit senki nem vehet fel helyette. Lukács visszaszámlálása nagyon időszerű a mi szolgálatunkban is. Hetek, napok, órák vannak előttünk, hogy szenvedésekkel teli szolgálatunkat a Lélekkel együtt végezzük. Nem tudjuk, hogy mikor jutunk egészen oda, ahol Jézus Krisztus melletti bizonyágtevésünk botütéseket, gályát, vagy épp halált hoz ránk, de mindenre felkészít bennünket a Lélek, Aki ma is feloldoz, elküld és eltölt tűzzel. Az imádság ereje Jézus nevében erősítés mindazok számára, akik Jézusban bíznak. Mindazok számára, akik az imaközösség áldásaiban részesülnek. Akik maradnak Tíruszban, és akik továbbindulnak Jeruzsálem felé, mert a búcsúzáskor a tengerparton Isten bizonyít, életek és lelkek fornak össze. Akik mennek vagy épp maradnak imádkozzanak ahhoz az Úrhoz, Aki egyesíti mindazokat, akikben „rész szerint van az ismeret.” (IKor 13, 12)

Ptolemais egy napra fogadja a testvéreket. Itt ér véget a tengeren töltött idő. Ptolemais zsidókeresztyén közösség. Feltehetően az egykori nagy jeruzsálemi közösség tagjai alkotják. (vö. ApCsel 11,9) Itt találkoztak először a pogány- és a zsidókeresztyének. Ezért nevezi Lukács az itt élő keresztyéneket testvéreknek. Minden különbözőség ellenére testvér. Itt van a határ a pogány és a zsidó világ között, a gyülekezeti közösségben ez egyáltalán nem érződik. Testvér. Pál apostol tehát Fönícián és Samárián keresztül jut el Jeruzsálembe. Itt találkozik újból Fülöppel. Lépésről lépésre halad előre Pál és közben visszaemlékezhet mindenre, ami az út kezdetén történt vele. Találkozik a testvérekkel, látja a missziót végző Fülöpöt és milyen jó tapasztalni, hogy minden a régi. Az út végén ott vár rá Isten

és ezek a találkozások bizonyítékai annak, hogy mindeddig megsegítette őt az Úr. Nem hiábavaló a szolgálat. Jelentős Fülöp leányainak, mint prófétanőknek a megemlézése. Sehol nem olvasunk csoportba verbuválódott prófétanőről a Szentírásban. Közös szolgálatuk lenyomata mindez, és Isten Lelkének a pecsétje mindarra, amit végeztek. Visszatérni és meglátni, hogy ahol jártam és szolgáltam, hogy mentek előbbre a hitben. A szűk korlátokat képes Isten Lelke áttörni és munkálkodni úgy, ahogy Ő akar. Végül Agabosz prófétával is találkozik, akivel először akkor látták egymást, amikor Jeruzsálemből Antióchiába érkezett. (ApCsel 11) Agabosz a legerősebb kapocs a zsidókeresztyének és a pogánykeresztyének között. Nem tartotta vissza Pált, de erős hitpróbát okozott Pálnak és az egész közösségnek. Az öv párhuzama prófétai szellemben tárja elénk a megszorításokkal teli Pál apostol szolgálatát, ahol Isten mégis bizonyított. Pált elárulják az övéi, a pogányok kezére adják, de Ő tudja, neki vállalni kell a képviselői szerepet. Ezután mindenki sírásra fakadt. Még Lukács is cserbenhagyta. Bilincsekről beszél Agabosz. Szíjról és övről. A sírás közben Pál szíve is szinte szétmorzsolódik és szétporlad, de az Ő életében győzedelmeskedik az a Krisztus, Akinek az akarata előbbre való, mint a testvérek sírása, vagy a prófétai bizonyoságtétel. Pál apostol kész nemcsak a bilincsek viselésére, hanem a halálra is. Tisztában van vele, hogy nagy veszély leselkedik rá, de az Úr akarata legyen meg. Ő igent mond Isten vezetésére, és így szabad mindentől amit maga körül lát vagy hall. A visszatartás és a visszarántás személyes hitének a teljes megcsúfolása lenne és Jézus Krisztus Úr voltának a megtagadása. Nem beletörődés ez a halálba, hanem ráhagyatkozás az Úr vezetésére. Pál felismerte, hogy mi az Úr akarata az ő életében, és már csak egy lépés választja el a cselekvéstől. A cézárei tanítványok és Mnázón háza népének a vendéglátása arról biztosította, hogy a gyülekezet Ura akaratának teljes felismeréséig nem történhet vele semmi. Ámen.

Utóima: Imádkozzunk azért, hogy tudjuk, az úton lévő egyház tagjai vagyunk. Akik úton vannak, fel kell, hogy ismerjék Isten akaratát a saját személyes életünkben. Pál példája annak, hogy a veszélyek és a nehézségek az ajtó előtt állnak, de ezek nem kísértések, hanem az Úr akaratának a beteljesedése az életünkben. Imádkozzunk azért a felismerését, hogy hol és hogyan akar bennünket a misszió végzése során látni az Úr? Arról tegyünk bizonyoságot mindenki előtt, amit megértettünk a Lélek munkája által. Minden visszatartó erő helyett lássuk a célt, és a henyélés szeretetét vessük el, mert az Atya és a mi Urunk szüntelenül cselekszenek. Az imádság szárnyain egyesüljünk. **Úri ima:** Mi Atyánk...

Áldás: „De hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól (IIThessz 3,3).” Ámen.

Ének: 399.dicséret 1-6. versei: „Imhol vagyok, édes Uram, Istenem...”